

p/colo

เล่มจบของปาฏิหาริย์ครั้งสุดท้าย
ซีรีส์ขายดีที่มียอดขายกว่า 46,000 ชุดในญี่ปุ่น

Haruki Shimizu
Time To Say
Goodbye

さ
よ
な
ら
の
向
う
側

แต่คุณที่คิดถึง
ในห้วงคำนึงที่ไม่จางหาย

สนัญ พาเสนา แปล

p/cco/o

รสชาติเล็ก ๆ ระหว่างอุสร์กัถ

แต่คุณก็คิดถึง ในห้วงคำนึงที่ไม่จางหาย

さよならの向う側

Time To Say Goodbye

ซิมิซุ ฮารุกิ

เขียน

สนัญ วาเสอ

แปล

ฉันรู้ว่าเขาอ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้
หรือตอนที่ดูข่าวสถานการณ์ในต่างประเทศซึ่งฉายทางโทรทัศน์
เขาก็จ้องภาพหน้าจอลอยอย่างจริงจัง
- ซิมิซุ ฮารุกิ

การอ่านดีจากรูปร่างหน้าตา

แต่คุณที่คิดถึง ในห้วงคำนึงที่ไม่อาจหาย

さよならの向う側 Time To Say Goodbye

piccolo

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพูนทร์ (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

SAYONARA NO MUKOUGAWA Time To Say Goodbye by Haruki Shimizu

© 2023 Haruki Shimizu

All rights reserved.

Original Japanese edition published in 2023 by MICRO MAGAZINE, INC.

Thai translation rights in Thailand arranged with MICRO MAGAZINE, INC.
through Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่อนุญาตนอกจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นการฝ่าฝืนตาม พรบ ลิขสิทธิ์

และ พรบ ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8681-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ทิมพ์ชนก ศิริวรรณเมธี • บรรณาธิการ สุนันทา แซ่สง

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก สิริวิตนา นวลนุ่ม

ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล, จิรนิทย์ คำจันทร์

พิสูจน์อักษร สิริรัตดา สุทธิทรัพย์, ปุณยวิชัย พันธ์แก้ว

คำนำสำนักพิมพ์

“คนที่คุณอยากพบเป็นคนสุดท้ายคือใครครับ”

คำถามที่ฟังเรียบง่าย แต่เมื่อขบคิดอย่างลึกซึ้งจะพบว่าประโยคนี้นี้มีความเศร้าเบาบางซ่อนอยู่ เพราะประโยคนี้อาจหมายถึงเราเปลอ
ละเลยคนที่รักไปหรือเปล่า และคนคนนั้นคือคนที่เราอยากพบอีกสักครั้ง
บนโลกนี้อาจไม่มีปาฏิหาริย์อย่างการพบพานครั้งสุดท้าย ดังนั้น
ในขณะที่เรายังมีลมหายใจ การใช้ชีวิตอย่างมีความหมายและทำให้
ทุกวันมีคุณค่าผ่านการเชื่อมโยงที่เรียกว่าสายสัมพันธ์อาจเป็นสิ่งสำคัญ
ที่หนังสือเล่มนี้ต้องการบอก

แน่นอนว่าไม่มีใครรู้หรือรู้ว่า “วันสุดท้าย” จะมาเยือนเมื่อไร
แต่เพราะแบบนี้จึงต้องทำ “วันนี้” ให้มีความหมาย และมีความหมาย
ในแบบของตัวเอง

นับตั้งแต่เล่มแรกจนถึงเล่มนี้ เราต่างก็เสียน้ำตาให้เรื่องราว
ของเหล่าตัวละคร ขณะเดียวกัน พวกเขาก็ได้มอบความอบอุ่นใจ
ให้เช่นกัน เล่มสุดท้ายของซีรีส์*แต่คุณที่คิดถึง* นี้ เป็นบทสรุปของ
การเดินทางที่เต็มไปด้วยความอ่อนโยนและเป็นเรื่องราวปาฏิหาริย์
ครั้งสุดท้ายอย่างแท้จริง

แต่ไม่ว่าจากสุดท้ายของเล่มนี้จะจบลงอย่างแฮปปี้เอนดิ้งหรือ
อันแฮปปี้เอนดิ้ง “ผู้นำทาง” ก็ยังคงทำหน้าที่ส่งมอบช่วงเวลาสุดท้าย
ที่อบอุ่นให้กับนักอ่านเสมอ

...ถึงคราวที่ต้องตอบคำถาม “คนที่คุณอยากพบเป็นคนสุดท้าย
คือใครครับ” อีกครั้ง

p/coco/o

สารบัญ

อารัมภบท		1
เรื่องราวที่ 1	Fight Song	5
เรื่องราวที่ 2	ไลออนฮาร์ท	48
เรื่องราวที่ 3	ความฝันในคืนกลางฤดูร้อน	91
เรื่องราวที่ 4	จดหมาย	125
เรื่องราวสุดท้าย	Time To Say Goodbye	184
ส่งท้ายจากผู้แปล		195
เกี่ยวกับผู้เขียน		196
เกี่ยวกับผู้แปล		197

แนะนำตัวละคร

ทานิงุจิ เคนจิ

โทกิวะ มาซาโอมิ

โยชิซาวะ ฮิคาริ

เจย์

นาคามาจิ อายะ

ทานิงุจิ โยโกะ

ผู้นำทาง ณ อีกฟากฝั่งของการบอกลา

ผู้นำทางคนใหม่ ณ อีกฟากฝั่งของการบอกลา

สาวออฟฟิศ ชอบการเวทเทรนนิ่ง

อบอุ่น ภัคดี มีขนสีทองแสนภูมิใจ

แม่บ้าน อดีตพนักงานร้านอาหารตะวันตก

ภรรยาของทานิงุจิ ชอบของหวาน

อารัมภบท

“—คุณทานิงุจิ”

เมื่อได้ยินเสียงใครสักคนเรียก ทานิงุจิ ผู้นำทางจากอีกฟากฝั่งของการบอกลาก็ล้มตาตื่น

“ที่นี่คือ...”

“...คุณทานิงุจิ ยังงัวเงียอยู่หรือครับ ที่นี่ก็ต้องเป็นอีกฟากฝั่งของการบอกลาคีครับ”

“อ้อ นั่นสินะ พวกเรายังเป็นผู้นำทางนี่นา...”

พูดจบทานิงุจิก็ตบตีตัวเอง วันนี้นี่พื้นที่สี่ขบวนน้ำนมยังคงแผ่กว้างสุดลูกหูลูกตาเช่นเดิม

ข้างกันคือโทกิวะ ผู้นำทางอีกคนที่ปลุกเขา แววดาคู่นั้นแฝงความฉงนเล็กน้อย

“คุณดูอ่อนคลาญมากไปหน่อยนะ นี่ครับ ช่วยแก้กังวล”

สิ่งที่โทกิวะยื่นให้คือจอร์เจียร์ แม็กซคอฟฟี่ กาแฟกระป๋องท้องถิ่นของชิบะและอิบารากิ มีรสหวานโดดเด่น และเป็นของชอบของทานิงุจิ

“ขอบคุณครับ คุณโทกิวะ”

เมื่อรับแม็กซคอฟฟี่มา ทานิงุจิก็ตบตีตัวเองแล้วค่อยๆ ตื่น ความหวานแผ่ซ่านเต็มปาก เขาตั้งใจจะดื่มกาแฟแก้กังวล แต่รสหวานกลับชวนให้เคลิบเคลิ้มจนแทบหลับอีกครึ่ง

“ฟู อร่อยจังเลย...”

โทกิวะที่มองอยู่เงียบ ๆ ถึงกับหลุดยิ้มเมื่อเห็นท่าทางสบาย ๆ ของอีกฝ่าย

“คุณทานิจูนี่เอื่อยเอื่อยจริง ๆ เลยนะครับ ไม่สิ สำหรับคุณทานิจู นี่คงเป็นแนวของตัวเองสินะ”

“นั่นสิ ดูเหมือนนิสัยที่ชอบใช้ชีวิตเอื่อยเอื่อยคงไม่มีวันเปลี่ยนแปลง แต่ผมมีเหตุผลที่ช่วงนี้ดูผ่อนคลายอยู่นะครับ”

“เหตุผล?”

โทกิวะมีสีหน้างง ทานิจูจึงอธิบายว่า

“คงเพราะมีคุณโทกิวะอยู่ด้วย ผมเลยสบายใจอย่างบอกไม่ถูก”
ที่ผ่านมา ทานิจูต้องอยู่ที่อีกฟากฝั่งของการบอกลาเพียงลำพัง มาตลอด แต่ตอนนี้มีโทกิวะที่กลายเป็นผู้นำทางคนใหม่อยู่ข้าง ๆ ทานิจูจึงโล่งใจ ที่สำคัญโทกิวะยังตั้งใจเรียนรู้และพยายามเป็นผู้นำทางที่เพียบพร้อม ซึ่งนั่นทำให้ทานิจูอุ่นใจ

“ผมดีใจที่ได้ยินแบบนี้ แต่ผมยังเป็นแค่ผู้นำทางมือใหม่ครับ”

“ไม่หรอกครับ การเติบโตของคุณโทกิวะน่าทึ่งมากเลย”

โทกิวะนำทางให้เหล่าผู้คนไปสู่การพบพานครั้งสุดท้ายร่วมกับทานิจูมาหลายคนแล้ว เมื่อเห็นท่าทางเช่นนั้น ทานิจูก็อดคิดไม่ได้ว่าบุคลิกที่ตรงของโทกิวะช่างเหมาะกับการเป็นผู้นำทางจริง ๆ

“ผมดีใจที่ได้ยินแบบนี้และจะมุ่งมั่นตั้งใจต่อไป เพราะผมคิดว่าพันธกิจและหน้าที่ในฐานะผู้นำทาง คือการช่วยให้ทุกคนที่มาเยือนที่นี่มีตอนจบแบบแฮปปี้เอนด์ครับ”

ทานิจูพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของโทกิวะ เขาคิดอีกครั้งว่าคิดถูกจริง ๆ ที่เลือกโทกิวะเป็นผู้สืบทอด สายตาของเขามองไม่ผิด

เพียงแค่นี้เขาก็ส่งมอบหน้าที่ผู้นำทางได้อย่างวางใจ

— เพียงแต่ มีคำถามหนึ่งผุดขึ้นในใจของทานิงุจิ

“พันธกิจจันเธอ...”

โทกิวะไม่เข้าใจว่าทำไมทานิงุจิถึงได้เอียงคองงนและพูดเช่นนั้น

“มีอะไรเธอครับ ผมเผผลอพุดอะไรแปลกๆ หรือเปล่า...”

เมื่อเห็นโทกิวะมีท่าทางกังวล ทานิงุจิก็นำหน้าก่อนจะพูดว่า

“ไม่ครับ คุณโทกิวะไม่ได้พูดอะไรแปลกๆ ผมแค่ตั้งใจเรื่องหนึ่ง...”

“เรื่องตั้งใจ?”

“ครับ คำว่าพันธกิจ”

“...พันธกิจเธอครับ”

เมื่อโทกิวะถามซ้ำ ทานิงุจิก็ตอบกลับซ้ำๆ

“สมัยที่ผมทำงานที่ไปรษณีย์บนโลกคนเป็น ผมเคยคิดเกี่ยวกับคำนี้อยู่หลายครั้งว่า ‘พันธกิจของบุรุษไปรษณีย์คือการส่งจดหมาย’ ผมจึงตั้งใจทำงานเพื่อส่งจดหมายที่เต็มไปด้วยความรู้สึกของผู้คนให้ถึงมืออย่างถูกต้อง และตอนนี้ผมก็เป็นผู้นำทางซึ่งมีพันธกิจและหน้าที่ทำให้ช่วงเวลาสุดท้ายของผู้คนที่มาเยือนอีกฟากฝั่งของกรอบอกลาแห่งนี้ มีตอนจบแบบแฮปปี้เอนด์อย่างที่คุณโทกิวะพูดครับ ผมรู้สึกจากใจเลยว่านั่นคือคำตอบที่ถูกต้อง”

หลังจากพักหายใจครู่หนึ่ง ทานิงุจิก็ตอบต่อ

“แต่พันธกิจที่ว่านั้น มีเฉพาะบทบาทอย่างงานนี้เท่านั้นหรอก ผมคิดว่าในชีวิตประจำวันของเราน่าจะมีพันธกิจของแต่ละคนซ่อนอยู่เหมือนกัน บางทีนี่อาจเป็นคำตอบที่ทุกคนมีส่วนร่วมกันได้...”

“พันธกิจของแต่ละคน...”

นี่เป็นคำพูดที่โทกิวะไม่เคยนึกถึงมาก่อน

หลังจากเงียบไปครู่หนึ่ง เขาก็พูดต่อ

“นี่เป็นคำถามที่ตอบยากมากครับ... อีกร้อยอย่าง คำตอบที่ทุกคนมีส่วนร่วมกันเนี่ย...”

“ครับ ผมคิดว่าเป็นเรื่องยากจริง ๆ จนรู้สึกผิดที่ดันคิดเรื่องนี้ขึ้นมาเลย”

พูดจบทานิงุจิก็ยิ้ม

แต่หลังจากนั้นเขาก็ทำหน้าที่จริงจั่งขึ้นเล็กน้อยแล้วพูดต่อ

“อาจเป็นเพราะช่วงเวลาสุดท้ายของผมในสถานที่แห่งนี้ใกล้มาถึงแล้ว จึงคิดเรื่องนี้ขึ้นมาก็ได้ครับ”

“ช่วงเวลาสุดท้าย...”

โทกิวะพึมพำเสียงเบาจนทานิงุจิไม่ได้ยิน

ทานิงุจิมองพื้นที่สี่ขาร้านมที่อยู่ข้างหน้า ก่อนจะพูดต่อ

“ตอนที่ผมส่งต่อหน้าที่ทั้งหมดของผู้นำทางให้คุณโทกิวะ ผมหวังว่าจะหาคำตอบได้แล้ว”

ทานิงุจิกยกแม็กซ์คอฟฟีขึ้นดื่มอีกครั้ง

โทกิวะก็ยกแม็กซ์คอฟฟีขึ้นดื่มซ้ำ ๆ เช่นกัน

กลิ่นหอมหวานของแม็กซ์คอฟฟีและกลิ่นจาง ๆ ของการจากลาผสมปนเปอยู่ในพื้นที่สี่ขาร้านม

เรื่องราวที่ 1

Fight Song

“ที่นี่คือ...”

โยชิฮาระ ฮิคาริ พุดเช่นนั้นทันทีที่ลิ้มตาขึ้น เธอถูกล้อมรอบด้วยพื้นที่ว่างเปล่าสีขาวน่านมซึ่งแผ่กว้าง เป็นทัศนียภาพที่ไม่น่าจะมีอยู่จริง

“ที่นี่คืออีกฟากฝั่งของการบอกลาครับ”

ชายที่มีผมสีขาวยืนอยู่ตรงหน้าพุดขึ้น

“อีกฟากฝั่งของการบอกลา...?”

ฮิคาริไม่เข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร และคนที่พุดต่อจากนั้นคือชายที่มีผมสีดำซึ่งยืนอยู่ข้างๆ

“และพวกเราคือผู้นำทางของอีกฟากฝั่งของการบอกลาครับ”

“ผู้นำทาง...?”

ยิ่งฟังก็ยิ่งสับสน คำพุดนั้นเหมือนเป็นอีกภาษา แม้จะได้ยินแต่กลับประมวลผลเป็นข้อมูลไม่ได้ ตรงกันข้าม สิ่งที่เด่นชัดกลับเป็นข้อมูลที่เห็นด้วยตา

ชายผมสีดำดูอ่อนวัยกว่าชายผมสีขาวแต่คงห่างกันไม่ถึงรอบ และหากพิจารณาเฉพาะใบหน้า ชายผมสีขาวคงมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธอ

แต่ข้อมูลที่ได้มีเพียงเท่านั้น เธอยังคงไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“ฉันไม่เข้าใจว่าอีกฟากฝั่งของการบอกลาและผู้นำทางคืออะไร

แต่ตอนนี้ฉันไม่มีเวลามาเล่นอะไรพิเรนทร์ๆ แบบนี้หรอกนะ ขอตัวเลย
ได้ไหม เมื่อไหร่ฉันเพิ่ง...”

พูดมาถึงตรงนี้ ฮิคาริก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

“ฮะ...”

เมื่อครู่ฮิคาริกำลังขับรถไปตามถนนบนเนินเขาในชิบะ ระหว่างทาง
ไปแคมป์

ตอนนั้นเอง จู่ๆ ก็มีวางป่าวิ่งตัดหน้ารถ เธอพยายามหักหลบ...

“ฮะ หรือว่า...”

หลังจากพึมพำคล้ายพูดกับตัวเอง ฮิคาริก็มองทั้งสองคนที่อยู่
ตรงหน้า

“ฉัน...”

เธอกลั้นใจถามออกไป

“ตายแล้ว?”

ผู้นำทางทั้งสองพยักหน้าพร้อมกัน

“— ก่อนอื่นเชิญดื่มเพื่อส่งบสถิตอารมณีก่อนครับ”

สิ่งที่ผู้นำทางผมสี่ขาซึ่งแนะนำตัวว่าชื่อทานิจูจียื่นมาให้คือ
แม็กซ์คอฟฟี่หนึ่งกระป๋อง

“ปกติฉันไม่ดื่มอะไรหวานๆ แบบนี้หรอกนะ”

แม้จะพูดเช่นนั้น ฮิคาริก็รับไว้ เนื่องจากการเล่นเวทเทรนนึง
เป็นหนึ่งในงานอดิเรก เธอจึงหลีกเลี่ยงของหวาน แต่ตอนนี้เธอเสียชีวิต
แล้ว ถ้ายังมีวุ่นแต่กังวลเรื่องนั้นก็ดูจะเปล่าประโยชน์

“...จะดื่มแล้วนะคะ”

ฮิคาริพูด ขณะที่ผู้นำทางหนุ่มผมสี่ดำที่ชื่อโทกิวะกับทานิจู

ก็พูดว่า “จะดื่มแล้วนะครับ” ในจังหวะเดียว

สุดท้ายทั้งสามคนก็ดื่มแม็กซ์คอฟฟี่ด้วยกัน

เหตุการณ์นี้คืออะไรกัน... สมจริงเกินไปแล้ว อิคาริไม่ปกปิดความสับสน และเรื่องหนักใจอีกอย่างคือความหวานของกาแฟกระป๋องนี้ แม็กซ์คอฟฟี่ซึ่งไม่ได้ดื่มมานานยังคงมีรสหวานเหมือนที่เคยดื่มในอดีต แต่เธอรู้ว่าความหวานนี้จะค่อย ๆ ตัดใจโดยไม่รู้ตัว และนั่นคือเรื่องที่น่าปวดหัว เพราะบางครั้งก็อยากดื่มจนอดใจไม่ไหว

“เป็นอย่างไรบ้าง รู้สึกสงบลงไหมครับ”

“ไม่เลยสักนิด”

เพราะไม่รู้รู้สึกสงบลงเลย อิคาริจึงพูดอย่างไม่ลังเล เดิมทีในสถานการณ์ที่ยากจะเข้าใจเช่นนี้ไม่มีทางได้พักหายใจอยู่แล้ว แม้แต่แม็กซ์คอฟฟี่ก็ไม่ช่วยอะไร

“งั้นเหวอครับ...”

แต่ดูเหมือนทานิงุจิจะเชื่อว่าแม็กซ์คอฟฟี่ช่วยได้ ไหล่ของเขาจึงลู่ตักด้วยความผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด

นี่ไม่ใช่เวลามาสนใจเรื่องนั้นนะ

“...เอาเป็นว่าถ้าอยากให้ฉันรู้สึกสงบก็ช่วยอธิบายเรื่องทั้งหมดมาเร็วเข้า ถ้าฉันตายแล้วทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ อีกฟากฝั่งของการบอกกล่าวคืออะไร แล้วผู้นำทางคืออะไร จากนั้นฉันจะเป็นยังไงต่อ”

เมื่ออิคาริพูดรวบเช่นนั้น โทกิวะซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ ก็อธิบายด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งแทนทานิงุจิ

“อีกฟากฝั่งของการบอกกล่าวคือชื่อสถานที่ที่พวกเราอยู่ในตอนนี้ครับ ผู้คนที่ล่องลับจะมาเยือนที่แห่งนี้ โดยพวกผมอยู่ที่นี้เพื่อนำทางให้ผู้ล่องลับได้พบเจอกับการพบพานครั้งสุดท้ายครับ”

“การพบพานครั้งสุดท้าย?”

อิคาริเอ่ยทวนเมื่อได้ยินคำที่ไม่คุ้นหู

“ครับ การพบพานครั้งสุดท้ายคือการที่ผู้ล่วงลับจะกลับไปยังโลกเดิมเพื่อพบกับคนที่อยากเจอเป็นเวลาหนึ่งวัน หรือ 24 ชั่วโมงครับ”

“กลับไปโลกเดิมเพื่อพบคนที่อยากเจอ...”

อิคาริพิมพ์แล้วเอียงคอครุ่นคิด

“เรื่องแบบนี้เป็นไปได้ด้วย ถ้าคนตายปรากฏตัวอีกครั้ง แบบนั้นคนคงแตกตื่นกันพอดี ฉันไม่เคยได้ยินเรื่องแบบนี้มาก่อน นี่จะไม่แฟนตาซีไปหน่อยหรือ?”

อิคาริพูดด้วยน้ำเสียงติดตลก ทานิจูจิตอบโดยสีหน้าไม่เปลี่ยน

“หากพูดแบบนี้ แล้วคุณไม่คิดบ้างหรือครับว่าสถานการณ์ในตอนนี้อนุเหมือนเรื่องแฟนตาซีมากกว่า”

“...”

อิคาริตอบไม่ถูก เป็นอย่างที่เขาพูดจริงๆ นั่นแหละ พื้นที่สีขาวน่านมที่ไม่มีใครทางได้พบเจอในโลกความจริง แถมยังมีชายสองคนที่แนะนำตัวว่าเป็นผู้นำทาง และเธอน่าจะเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ พวกเขากลับพูดคุยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นในสถานที่ไกลโพ้นแห่งนี้ และสถานการณ์ในตอนนี้อย่างเหมือนโลกแฟนตาซีที่เชื่อไม่ได้จริงๆ

“...ถ้าอย่างนั้น ขอพึ่งต่อละกัน”

อิคาริพยายามบังคับตัวเองให้ยอมรับสถานการณ์นี้แล้วเดินหน้าต่อ พูดให้ถูกคือเธอไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากทำแบบนี้

“ขอบคุณครับ ทีนี้ ขอส่งสยองก่อนหน้านี้ที่ว่าหากผู้ล่วงลับปรากฏตัวจะทำให้ผู้คนแตกตื่นหรือเปล่า...จริง ๆ แล้วมีข้อจำกัด

บางอย่างอยู่ครับ”

“ข้อจำกัดบางอย่าง?”

ทานิงุจิชูนิ้วชี้แล้วพูดต่อ

“คนที่ไปพบได้มีเพียงคนที่ยังไม่รู้ว่าคุณตายแล้วเท่านั้นครับ”

“อะ อะไรเนี่ย แบบนั้นจะมีความหมายอะไร”

ฮิคาริเอ่ยคำพูดเหล่านั้นอย่างบริสุทธิ์ใจ เพราะเธอไม่เข้าใจจริงๆ การได้พบคนที่รู้ว่าเธอตายแล้วก็คงมีแค่คนที่มีความสัมพันธ์ห่างเหินซึ่งปกติไม่เกี่ยวข้องกันอยู่แล้ว เธอจึงไม่คิดจะไปพบคนเหล่านั้นหลังจากที่ตายไป

แต่ดูเหมือนยังมีคำอธิบายต่ออีก

“แน่นอนว่าถ้าฟังแค่นี้คงรู้สึกรับไม่ได้ ฉันผมขออธิบายเพิ่มเติมอีกเล็กน้อยได้ไหมครับ อยากให้เข้าใจก่อนว่านี่ไม่ใช่กฎที่ตั้งขึ้นเพื่อกลั่นแกล้ง”

“ได้ ว่าจะมาเลย”

ฮิคาริอยากรู้เหตุผลนั้นจริงๆ โทกิวะซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ก็เริ่มอธิบาย

“ตัวตนในปัจจุบันของคุณฮิคาริดำรงอยู่อย่างเลื่อนรางด้วยการรับรู้และความทรงจำของผู้อื่น ดังนั้นหากคนที่รู้ว่าคุณฮิคาริตายไปแล้วมาเห็นคุณในตอนี้ จะทำให้การรับรู้คลาดเคลื่อนว่า ‘คุณฮิคาริไม่มีทางยังมีชีวิตอยู่!’ จากความขัดแย้งนี้จะทำให้ความทรงจำและการรับรู้ไม่สอดคล้องกัน ซึ่งนั่นทำให้ผู้ล่องลับไม่อาจรักษาตัวตนบนโลกคนเป็นได้ครับ”

แล้วทานิงุจิก็อธิบายต่อ

“การดำรงอยู่ของมนุษย์ ส่วนหนึ่งมาจากการรับรู้ของผู้อื่น เคยได้ยินไหมครับว่าคนเราตายสองครั้ง คือตอนที่เสียชีวิตจริงๆ”

กับตอนที่ถูกใครสักคนลืมเลื่อน...ดั่งนั้นหากพบใครสักคนที่รู้ว่าคุณตายไปแล้ว คุณจะถูกบังคับให้หายไปจากโลกคนเป็น โดยไม่ต้องรอให้เวลาผ่านไปหนึ่งวันครับ”

“โห...”

ฮิคาริไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน แต่เธอรู้สึกว่าเรื่องที่อีกฝ่ายพูดสมเหตุสมผลดีจึงไม่ได้แย้งอะไร ถ้าเป็นแบบนี้จริงก็พอจะเข้าใจหลายๆ เรื่องได้ ที่ผ่านมาเคยเกิดเหตุการณ์คล้ายๆ กันนี้ แต่ไม่เคยกลายเป็นเรื่องใหญ่ คงเพราะข้อจำกัดนี้ อีกร้อยอย่าง ถ้าเป็นคนที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอตายไปแล้ว ต่อให้เธอไปปรากฏตัวให้เห็น โอกาสที่เรื่องนี้จะถูกรับรู้เป็นวงกว้างก็ค่อนข้างต่ำ หรือต่อให้ลือกันไปก็คงกลายเป็นแค่ข่าวผีสงหรืออะไรทำนองนั้น พร้อมเสียงหัวเราะกลบเกลื่อนก็เท่านั้น

เมื่อได้ฟังคำอธิบายที่น่าเชื่อถือแล้ว ฮิคาริก็เริ่มเชื่อเรื่องโลกที่อยู่ในตอนนี้ เธอจึงรู้สึกสงบลงมากกว่าตอนที่ดื่มแม็กซ์คอฟฟี่

เพียงแต่โทกิจะกลับมีสีหน้าลำบากใจและเริ่มอธิบายต่อ

“แต่หลังจากคุณฮิคาริเสียชีวิต เวลาที่ผ่านมานี้หนึ่งสัปดาห์แล้ว คนที่ไปพบได้น่าจะเหลือไม่มาก...”

ถ้าเป็นไปตามที่พูด สถานการณ์ก็ค่อนข้างตึงเครียด เรียกว่าแทบจะไปพบใครไม่ได้เลย

แต่ฮิคาริกลับมีสีหน้าเฉยเมย แม้โทกิจะพูดเช่นนี้ แต่สีหน้าของเธอก็ไม่เปลี่ยนไปเลย

นั่นเพราะฮิคาริมีเหตุผล —

“เอาเถอะ ไม่สำคัญสำหรับฉันเท่าไร”

ฮิคาริพูดต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“แปลกดีนะ ฉันนึกไม่ออกเลยว่าอยากเจอใคร แม้แต่ตอนที่รู้ว่าตายแล้วก็ไม่เศร้าหรือมีน้ำตาสักหยด”

ตั้งแต่เด็ก พ่อแม่ของฮิคาริก็เลี้ยงดูเธอเหมือนเด็กผู้ชาย เพราะพ่อแม่อยากได้ลูกชาย และเหตุผลที่ตั้งชื่อเธอว่าฮิคาริ ซึ่งใช้ได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชายก็เพราะความปรารถนาเช่นนี้

เธอเริ่มเรียนคาราเต้ตั้งแต่เด็ก แม้จะเป็นเด็กผู้หญิง แต่พ่อแม่ก็หวังให้ฮิคาริเข้มแข็ง และการที่เธอไม่เคยถอดใจอาจเพราะมีร่างกายที่ได้เปรียบ เธอค่อนข้างสูง เวลาจับคู่ซ้อมจึงแทบไม่เคยแพ้เด็กผู้ชายในรุ่นเดียวกันเลย

จากการสังสมประสบการณ์อยู่ทุกเมื่อเชื่อวันเหมือนนักรบก้าวเดินที่ละขั้น ทำให้ฮิคาริเติบโตเป็นเด็กที่มีความกระฉับกระเฉง และจากนิสัยที่เข้ากับเด็กผู้ชายโดยไม่แบ่งแยก ทำให้เธอเป็นที่ชื่นชอบในวงวัยประถม แต่นั่นกลับทำให้เธอห่างเหินจากเด็กผู้หญิง

ในตอนนั้นฮิคาริรู้สึกได้ว่า “เฮ้อ วุ่นวายจัง” เดิมทีเธอไม่ได้ชอบอยู่กับเด็กผู้ชายหรอก แต่ปฏิบัติต่อคนอื่นโดยไม่แบ่งแยกชายหญิงก็เท่านั้น และบังเอิญว่าอยู่กับเด็กผู้ชายแล้วสบายใจกว่า ทั้งที่คิดอย่างนั้น พอรู้ตัวอีกทีเธอก็แปลกแยกจากเพื่อนผู้หญิงไปซะแล้ว

หลังจากนั้นฮิคาริก็ปรับเปลี่ยนการวางตัว พูดยให้ถูกคือเธอไม่ได้เข้าหาเพื่อนผู้หญิงมากกว่าเดิม แต่ลดการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนผู้ชาย นั่นหมายความว่าเธอลดปฏิสัมพันธ์ทางสังคมลง เมื่อทำแบบนั้นแล้วก็ปรากฏว่าไปได้สวย เธอสบายใจกว่า และการอยู่

คนเดียวไม่ได้ทำให้ทุกซีใจอะไรด้วย

จนกระทั่งฮิคาริเรียนจบมหาวิทยาลัยและเริ่มทำงานก็ยังใช้ชีวิต เช่นนั้น เธอจะพูดคุยสบาย ๆ กับคนอื่นก็แค่นั้นในสื่อโซเชียลเท่านั้น การเว้นระยะห่างประมาณนี้ดูเหมาะกับเธอดี เพราะคุ้นเคยกับการใช้ชีวิตตามลำพัง ที่ผ่านมาเธอจึงไม่เคยสร้างความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับผู้อื่น ด้วยเหตุนี้ ตอนที่เธอถูกถามว่าใครคือคนที่อยากพบเป็นครั้งสุดท้ายหลังจากเสียชีวิตแล้ว ฮิคาริจึงนึกไม่ออก ช่างเป็นเรื่องตลกชวนขำจริง ๆ—

“จั้นเหรอครับ...ไม่ใช่เรื่องแปลกที่นึกไม่ออกว่าอยากพบใคร...”

ทานิจูจิพูดด้วยน้ำเสียงลำบากใจเล็กน้อย นั่นเพราะเรื่องยังไม่จบ “...ถึงอย่างนั้น การเสียชีวิตตั้งแต่อายุน้อย แต่กลับไม่เคยเสียใจเลย คุณเป็นเรื่องแปลกนะครับ”

“จั้นเหรอ ถึงจะพูดว่าอายุน้อย แต่ฉันก็ 29 แล้วนะ อีกอย่าง พ่อแม่ก็อายุมากจนทั้งคู่ลาโลกไปแล้ว แกมฉันยังไม่ได้แต่งงาน ไม่มีลูกด้วย ถ้ามีคนที่อยู่ด้วยกันหรือมีญาติ เวลาตายอาจจะเศร้ากว่านี้ก็ได้มั้ง” พูดจบฮิคาริก็ร้อง “อ๊ะ” เหมือนนึกขึ้นได้

“มีอะไรเหรอครับ”

“มีเหตุผลอีกข้อที่ทำให้ฉันไม่เศร้า”

“อะไรครับ”

“ฉันไม่ร้องให้เลยใช่ไหมล่ะ”

“ก็ใช้อยู่...”

“เพราะตั้งแต่เกิด ฉันไม่เคยร้องให้เลย แม้จะมีเรื่องเศร้าเกิดขึ้นก็ตาม”

“...จริงเหรอครับ”

“จริงสิ คือสมัยเป็นทารกก็คงร้องไห้เหมือนเด็กอื่น ๆ นั่นละ แต่ตั้งแต่จำความได้ก็ไม่เคยร้องไห้เลยนะ เพราะที่บ้านมีคำสอนว่าอย่าร้องไห้ให้ใครเห็น”

“คำสอนแบบไหนกันครับ”

“น้ำตาเป็นอาวุธลับของผู้หญิง ควรเก็บไว้เป็นอาวุธลับตลอดชีวิต”

“...จริงหรือครับ”

“เปล่า เพิ่งคิดเมื่ออีก”

แล้วฮิคาริก็หัวเราะ ขณะที่ทานิงุจิกับโทกิวะทำหน้าที่หน้าเหวอ พวกเขาไม่อาจปิดบังความตกใจที่มีต่อท่าทางไม่ทุกขร้อนของเธอได้

“เข้มแข็งดีนะครับ...”

ทานิงุจิมิทำ แล้วฮิคาริก็เอ่ย

“เนี่ย เป็นคำชมที่ฉันชอบที่สุด ยิ่งกว่าชมว่าสวยหรือน่ารักอีก! ขอขอบคุณนะ”

แต่แล้วฮิคาริก็ทำสีหน้าครุ่นคิดก่อนจะพูดต่อ

“...แต่ฉันยังไม่รู้ยุติว่าความเข้มแข็งที่แท้จริงคืออะไร ดันตายก่อนที่จะได้รู้เนี่ยแอบเศร้านิด ๆ เลยแฮะ”

“ความเข้มแข็งที่แท้จริงนั้นหรือครับ”

“อ้อ ฉันสงสัยว่าความเข้มแข็งคืออะไร สมัยที่เล่นคาราเต้ก็คิดมาตลอด ฉันใช้ชีวิตด้วยความคิดว่าอยากเป็นคนเข้มแข็งในแบบของตัวเอง...”

“อย่างนี้นี่เอง ความเข้มแข็งคืออะไร...”

ขณะที่ทานิงุจิกับฮิคาริพูดคุยอย่างออกรสอยู่นั้น โทกิวะก็เอ่ยขัด

“...เฮ้อ ตอนนี้คุณฮิคาริลองคิดถึงคนที่อยากเจอเป็นครั้งสุดท้ายหน่อยไหมครับ”